

## HỒI 21 (A)

### BÀI NẠN GIẢI PHÂN ĐƯƠNG LỤC CƯỜNG

**T**hù hận hai đàng sao hóa giải,

Bên cha bên mẹ biết theo ai?

Một thân cam chịu sáu môn phái,

Vô Kỵ tên chàng quả chẳng sai.

Tông Duy Hiệp thấy Trương Vô Kỵ bắt rồi lại thả Viên Âm, công việc nặng nề như thế mà xem thật nhẹ nhàng, không khỏi cực kỳ kinh dị, nhưng thân đã bước ra sân đấu, lẽ nào tỏ ra hèn kém thoái lui? Y liền lớn tiếng nói:

- Họ Tăng kia, người hung hăng ra đây, quả thực do ai sai khiến?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Tôi chỉ mong lục phái cùng Minh giáo ngưng chiến làm hòa với nhau, chứ chẳng có ai sai khiến cả.

Tông Duy Hiệp nói:

- Hừ, nếu người muốn bọn ta bỏ qua giảng hòa với Minh giáo thật khó càng khó hơn. Lão tặc họ Ân thiếu ta ba ngọn Thất Thương Quyền, để ta đánh xong rồi hãy tính.

Nói rồi y liền xắn tay áo lên. Trương Vô Kỵ nói:

- Tông tiên bói mở miệng ra là nói đến Thất Thương Quyền, khép miệng lại cũng Thất Thương Quyền, theo văn bói biết, Thất Thương Quyền của Tông tiên bói chưa luyện đến đầu đến đuôi. Ngũ hành trong cơ thể con người, tâm thuộc hỏa, phế thuộc kim, thận thuộc thủy, tì thuộc thổ, can thuộc mộc, lại thêm âm dương nhị khí, một khi luyện Thất Thương Quyền thì bảy cơ quan đó đều bị thương tổn. Công phu luyện Thất Thương Quyền cao hơn một mức, chính cơ thể nội tạng mình lại bị tổn hại thêm một mức, quả thật đúng là tổn thương mình trước, đã thương địch sau. Cũng may là Tông tiên bói luyện lộ quyền pháp này chưa lâu lắm, cũng còn có cách chữa được.

Tông Duy Hiệp nghe chàng nói mấy câu đó, quả thật đúng như tông cương của Thất Thương Quyền Phổ. Trong quyền phổ đã căn dặn kỹ càng, nếu nội công chưa đạt đến mức khí dẫn được tới mọi huyệt đạo, muốn thu muốn phát tùy ý, thì nhất quyết chớ nên luyện môn quyền thuật này. Thế nhưng đây là tuyệt kỹ trấn sơn của phái Không Động, Tông Duy Hiệp vừa thấy nội công có chút thành tựu, là bắt đầu thử luyện ngay. Đến khi luyện rồi cảm thấy uy lực vô cùng, khi sa vào vòng không còn có thể rút lui được nữa, những lời khuyên cáo trong tông cương quyền phổ đều bỏ ngoài tai. Hơn nữa các lão trong phái

Không Động đều luyện, mình là người đứng hàng thứ hai không lẽ lại chịu kém người? Bây giờ nghe Trương Vô Kỵ nói thế, y trong bụng chột dạ, hỏi lại:

- Làm sao ngươi lại biết thế?

Trương Vô Kỵ không trả lời câu hỏi của y, nói tiếp:

- Tông tiên bối thủ lấy tay ấn vào huyết Vân Môn trên đầu vai xem có hơi ngâm ngấm đau không? Huyết Vân Môn thuộc phế, nghĩa là phế mạch đã bị thương rồi. Huyết Thanh Linh trên cánh tay ông có phải thỉnh thoảng ngứa chịu không nổi? Huyết Thanh Linh thuộc tâm, đó là tâm mạch đã bị thương rồi. Huyết Ngũ Lý trên đùi mỗi khi trời âm u, lại thấy tê buốt, huyết Ngũ Lý thuộc can, đó là can mạch đã bị thương. Ông càng luyện thêm nữa, các triệu chứng ngày càng thêm nặng nề, đến lúc luyện được tám chín năm, thể nào toàn thân cũng bại liệt.

Tông Duy Hiệp chăm chú nghe chàng nói, mồ hôi trên trán nhỏ ra từng giọt rơi xuống. Thì ra Trương Vô Kỵ được Tạ Tốn truyền thụ nên thông hiểu quyền lý của Thất Thương Quyền, chàng lại thâm cứu y thuật, biết rõ các triệu chứng mỗi khi kinh mạch bị tổn thương, nên nói ra không sai chút nào. Mấy năm nay Tông Duy Hiệp quả nhiên có những chứng bệnh đó, có điều bệnh không đến nỗi nặng, trong bụng tuy lo, nhưng lại muốn dấu không chịu đi chữa thuốc, bây giờ nghe Trương Vô Kỵ nói ra, mặt liền biến sắc, một lúc lâu sau mới áp ứng:

- Ngươi... sao ngươi lại biết?

Trương Vô Kỵ cười ruồi, nói:

- Văn bối hơi biết qua thuốc men, nếu như tiên bối tin tưởng, đợi mọi việc xong xuôi, văn bối sẽ liệu đường tìm cách giúp tiên bối trừ khử các chứng bệnh đó. Có điều Thất Thương Quyền chỉ có hại mà không có ích gì, không nên luyện nữa.

Tông Duy Hiệp cãi gượng:

- Thất Thương Quyền là tuyệt kỹ của phái Không Động ta, sao lại chỉ hại mà không ích lợi gì? Năm xưa chưởng môn sư tổ ta là Mộc Linh Tử uy chấn thiên hạ với môn Thất Thương Quyền, tên tuổi vang lừng bốn bể, thọ đến chín mươi mốt tuổi, sao lại nói là làm tổn thương thân thể cho được? Ngươi nói thế có khác gì nói quàng nói xiên.

Trương Vô Kỵ nói:

- Chắc là Mộc Linh Tử tiên bối nội công thâm hậu, thành ra luyện được, không những vô hại, trái lại còn làm cho tạng phủ thêm cường tráng. Theo văn bối, Tông tiên bối chưa đạt đến cảnh giới như thế, nếu như cưỡng luyện, e rằng rồi cũng chẳng đi đến đâu.

Tông Duy Hiệp là danh túc của phái Không Động, tuy biết rằng những lời chàng nói ra không phải là không có lý, nhưng trước mặt các cao thủ của những

môn phái khác bị thanh niên này chỉ trích là trần sơn tuyệt kỹ của mình vô dụng, làm sao không nổi giận? Y liền lớn tiếng nói:

- Cỡ như ngươi mà dám nói tuyệt kỹ của phái Không Động ta hữu dụng vô dụng hay sao? Nếu bảo vô dụng thì ra đây thử cho biết.

Trương Vô Kỵ cười nhạt, nói:

- Thất Thương Quyền là một tuyệt kỹ thần diệu tinh áo, quyền lực trong cương có nhu, trong nhu có cương, bảy loại kinh lực mỗi loại một khác không loại nào giống loại nào, thu vào nhả ra, lúc mạnh lúc yếu, huyền ảo trăm chiều, địch thủ quả thật khó mà đề phòng chống đỡ...

Tông Duy Hiệp nghe chàng tán dương Thất Thương Quyền thần diệu, nói ra câu nào trúng câu nấy, không khỏi nở một nụ cười, liền tiếp gật gù. Lại nghe chàng nói tiếp:

- ... vẫn bồi chỉ nói là nội công tu luyện chưa đến nơi đến chốn mà cố luyện thì chỉ hại hơn là lợi.

Chu Chỉ Nhược đứng nấp phía sau các sư tử, nghiêng người nhìn Trương Vô Kỵ, thấy mặt vẫn còn nét trẻ con, lại cố làm ra vẻ sành sỏi, hiểu biết hơn người, đàm luận thao thao lên mặt dạy đời cho lão nhị của Không Động ngũ lão, không khỏi tức cười, nhưng cũng lo thảm cho chàng. Những đệ tử còn trẻ tuổi của phái Không Động tính tình nóng nảy thấy Trương Vô Kỵ càng lúc ăn nói càng có vẻ vô lễ, nhin không nổi toan lên tiếng mắng át đi, nhưng thấy Tông Duy Hiệp thần sắc nghiêm túc, lắng tai nghe thanh niên này biện luận, nên những lời chửi vừa ra đến cửa miệng vội kìm ngay lại.

Tông Duy Hiệp nói:

- Cứ như ngươi nói, nội công của ta chưa đến đâu phải không?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Nội công của tiền bối đến đâu thì vẫn bồi không dám vọng ngôn. Thế nhưng nếu tiền bối luyện Thất Thương Quyền mà chính mình đã bị thương rồi, thì đừng luyện nữa là hơn...

Chàng mới nói đến đây, bỗng sau lưng có người quát lớn:

- Nhị ca nói năng qua lại với tên tiểu tử này làm gì? Y không coi Thất Thương Quyền của mình vào đâu, vậy để tiểu đệ cho y một đấm, ném mùi xem sao nào.

Người kia nói xong là quyền đã ra, xuất thủ vừa độc địa, vừa lạnh lẽ, nghe vù một tiếng, nhắm ngay huyệt Linh Đài sau lưng Trương Vô Kỵ đánh tới.

Trương Vô Kỵ thừa biết có người đánh lén nhưng không thèm để ý tới, nói với Tông Duy Hiệp:

- Tông tiền bối...

Bồng thấy có tiếng xích kêu loảng xoảng, một người xông ra, giọng thanh thoát kêu lên:

- Sao ngươi dám đánh trộm.

Vung xích lên quật vào đầu người nọ, chính là Tiểu Siêu. Người kia vung tay trái lên gạt dây xích ra, nghe bình một tiếng, đã thẳng cánh đâm một quyền vào lưng Trương Vô Kỵ. Quyền đó trúng ngay huyết Linh Đài, Trương Vô Kỵ làm như không hay biết, mỉm cười nói với Tiểu Siêu:

- Tiểu Siêu, không phải lo, thứ Thất Thương Quyền như thế này chưa dùng được bao nhiêu đâu.

Tiểu Siêu thở phào, khuôn mặt trắng muốt ửng đỏ, nói nhỏ:

- Cháu quên mất công tử đã luyện...

Nói đến đó vội vàng nín bật, kéo lê xích sắt trở về chỗ. Trương Vô Kỵ quay đầu lại thấy người vừa đánh mình là một lão già đầu to gầy gò. Người đó đứng hàng thứ tư trong Không Động ngũ lão tên là Thường Kính Chi. Quyền của y đánh ngay vào yếu huyết của đối phương, vậy mà Trương Vô Kỵ dường như không hay biết, hết sức lạ lùng, lắp bắp nói:

- Người... người đã luyện thành Kim Cương Bất Hoại Thể thần công rồi chẳng, có phải là người của phái Thiếu Lâm không?

Trương Vô Kỵ nói:

- Tại hạ không phải đệ tử của phái Thiếu Lâm...

Thường Kính Chi biết rằng phạm hộ thân thần công, toàn nhờ ngưng tụ chân khí, một khi mở miệng nói, chân khí lập tức tản mạn nên không đợi chàng dứt lời, lại vung quyền đâm tới, nghe bình một tiếng, lần này trúng ngay ngực Trương Vô Kỵ.

Trương Vô Kỵ cười đáp:

- Tôi đã nói Thất Thương Quyền nếu không có căn cơ nội công thì không thể dùng được. Nếu ông không tin, cứ đánh thêm một quyền nữa xem nào.

Quyền của Thường Kính Chi nhanh như gió, bình bình liên tiếp hai cú đâm nữa. Trước sau cả thấy bốn quyền, rõ ràng đánh trúng người đối phương, nhưng Trương Vô Kỵ vẫn khi khi chịu đựng, xem ra không đau đớn gì cả. Bốn cú đâm có sức vỡ bia tan đá, đựng phải chàng chẳng khác gì gió thổi mạn man, lựa mềm phe phẩy.

Thường Kính Chi có ngoại hiệu là Nhất Quyền Đoạn Nhạc[1], tuy có phóng đại, nhưng quyền lực hùng mạnh, ai ai trong võ lâm cũng đã từng nghe. Mọi người thấy y liên tiếp đánh bốn quyền đều chẳng đến đâu, không khỏi kinh hãi. Phái Côn Lôn và phái Không Động xưa nay vẫn không ưa nhau, lần này tuy liên thủ vì công Minh giáo, nhưng hai bên vẫn ghét ngầm, phái Côn Lôn liền có người lạnh lùng nói mỉa:

- Nhất Quyền Đoạn Nhạc ghê gớm thật.

Lại có người tiếp theo:

- Thế tứ quyền thì đoạn cái gì?

Cũng may Thường Kính Chi mặt vốn đen thui, tuy đỏ mặt tía tai, nhưng cũng không lộ liễu lắm. Tông Duy Hiệp chấp tay nói:

- Thần công của Tăng thiếu hiệp thật là đáng phục, đáng phục. Có thể để lão hủ đánh ba quyền chẳng?

Y biết công lực Thất Thương Quyền của mình so với Thường Kính Chi cao siêu hơn nhiều, lão tứ không xong, đâu đã hãnh mình cũng không tổn thương được đối phương. Trương Vô Kỵ nói:

- Thất Thương Quyền tuyệt kỹ của phái Không Động, nếu như quả đã luyện thành thì không có gì chịu nổi. Không Kiến thần tăng của phái Thiếu Lâm đã luyện được Kim Cương Bất Hoại Thể thần công, vậy mà còn táng mệnh vì Thất Thương Quyền của quý phái, tại hạ võ công không sao bì được với Không Kiến thần tăng, làm sao dám chống trả? Thế nhưng hiện giờ thì miễn cưỡng tiếp tiền bối ba quyền, có lẽ cũng không đến nỗi nào.

Trong câu nói đó chàng ngụ ý rằng, Thất Thương Quyền vốn dĩ cao siêu nhưng người tài nghệ còn kém lắm. Tông Duy Hiệp không hơi đâu mà nghĩ xa nghĩ gần, ám vận vài lần chân khí, xương cánh tay kêu lên răng rắc, nghe vù một tiếng, một quyền đánh vào ngực Trương Vô Kỵ. Đầu quyền vừa chạm vào ngực chàng bỗng thấy dường như có một nguồn hấp lực hút dính tay y lại, nhất thời không rút ra được. Y giật mình kinh hãi, bỗng thấy có một luồng hơi nóng nhu hòa theo bàn tay truyền vào đan điền, ngực và bụng thấy vô cùng khoan khoái. Y ngơ ngẩn, vội rút tay về phát quyền đánh tiếp, lần này đánh trúng bụng dưới đối phương, thấy lực trả lại thực là mạnh, y phải lùi một bước, bấy giờ mới đứng lại được. Y vận khí mấy lần, xông tới lần nữa đánh thêm một quyền nữa.

Thường Kính Chi đứng gần bên Trương Vô Kỵ, thấy Tông Duy Hiệp mặt lúc đỏ, lúc trắng, dường như đã bị nội thương, đọi quyền thứ ba đánh ra, cũng đâm luôn một cái. Tông Duy Hiệp đánh vào trước ngực, Thường Kính Chi đánh vào sau lưng, song quyền tiền hậu giáp công, cả hai kinh lực thật là ghê gớm. Nào ngờ quyền của hai người đánh tới chẳng khác gì đánh vào chỗ hư không, hai luồng lực đạo lập tức bị hóa giải không tăm hơi đâu nữa.

Thường Kính Chi biết rằng với địa vị thân phận của mình, lần đầu đánh lén đã không ôn tí nào, nhưng cũng còn miễn cưỡng nói là vì đối phương nói ra lời lẽ nhục mạ tuyệt kỹ của phái Không Động, trong cơn giận dữ không chế ngự nổi, còn thâm tập lần thứ hai thì đúng là tư cách hạ lưu vô sỉ không cãi vào đâu được nữa. Y vốn nghĩ nếu hai người hợp lực Thất Thương Quyền, chỉ một thoi đánh chết được đối phương tại chỗ, sau đó dẫu người ngoài có nói ra nói vào,

thì mình dù sao cũng đã trừ khử được một kẻ vướng chân bận tay, lập được chút công lao. Nào ngờ quyền phong đánh vào người chàng, kinh lực lập tức tiêu tan, y giờ tay gãi đầu mấy cái ngơ ngẩn không hiểu tại sao.

Trương Vô Kỵ mỉm cười hỏi Tông Duy Hiệp:

- Tiên bối thấy thế nào?

Tông Duy Hiệp ngạc nhiên, khom lưng chấp tay, cung kính nói:

- Đa tạ Tăng thiếu hiệp dùng nội lực chữa thương cho tại hạ. Thần công kinh người của thiếu hiệp bất tất nói làm gì, nhưng bụng dạ đại nhân đại nghĩa lấy đức báo oán, tại hạ cảm kích không cùng.

Y vừa nói ra, mọi người chung quanh không ai là không kinh ngạc. Không ai biết là trong khi Tông Duy Hiệp đánh ba quyền vừa rồi, Trương Vô Kỵ đã vận Cửu Dương chân khí, truyền vào cơ thể cho y, tuy chỉ trong chớp mắt nhưng vì chàng chân khí hùng hồn nên Tông Duy Hiệp được hưởng cũng không phải là ít. Y biết rằng nếu Thường Kính Chi không đánh lén phía sau lưng, quyền thứ ba này còn được lợi nhiều hơn thế nữa.

Trương Vô Kỵ nói:

- Bốn chữ đại nhân đại nghĩa tại hạ đâu dám nhận. Trong lúc này kỳ kinh bát mạch của Tông tiên bối bị chấn động mạnh, tốt hơn hết nên vận khí điều tức, những độc hại trong khi luyện Thất Thương Quyền, có thể trong vòng hai ba năm trực ra hết được.

Tông Duy Hiệp tự biết những bệnh tật của mình, chấp tay nói:

- Đa tạ, đa tạ.

Nói xong lui qua một bên, ngồi xuống vận công, tuy biết làm thế hơi bất nhã, người ngoài coi không đẹp mắt, nhưng vì sinh tử an nguy của mình, nên đành chịu. Trương Vô Kỵ cúi xuống nói những xương gãy cho Đường Văn Lượng, nói với Thường Kính Chi:

- Đem Hồi Dương Ngũ Long Cao ra đây.

Thường Kính Chi lấy trong người ra thuốc cao đưa cho chàng, Trương Vô Kỵ lại nói tiếp:

- Hãy qua bên phái Võ Đương xin một viên Tam Hoàng Bảo Lạp Hoàn, qua phái Hoa Sơn xin Ngọc Chân Tán đem về đây.

Thường Kính Chi y theo lời dặn đem về đưa cho Trương Vô Kỵ. Trương Vô Kỵ nói:

- Trong Hồi Dương Ngũ Long Cao của quý phái có vị Thảo Ô rất tốt, còn Tam Hoàng Bảo Lạp Hoàn của phái Võ Đương có các vị Ma Hoàng, Hùng Hoàng, Đẳng Hoàng cũng có chỗ dùng, thêm vào Ngọc Chân Tán, Đường tiên bối chỉ cần tĩnh dưỡng hai tháng, chân tay sẽ lành lặn trở lại như cũ.

Nói xong tiếp xương, bôi cao, chỉ giầy lát đã làm xong. Các môn phái trong võ lâm đều có những phương thuốc bí truyền trị thương, mỗi nhà đều có công hiệu riêng, những phương thuốc đó Hồ Thanh Ngu đều viết rất rõ ràng. Trương Vô Kỵ đoán rằng lục môn phái vây đánh Quang Minh Đỉnh thế nào cũng mang theo bên mình. Thế nhưng người đứng xem càng coi càng thấy lạ, thủ pháp tiếp cốt của chàng tinh diệu không danh y nào sánh kịp, không cần nói làm gì, thế nhưng phái nào có các loại thuốc gì, sao chàng cũng lại biết rõ như thế? Thường Kính Chi ôm Đường Văn Lượng lên, dáng điệu ngượng ngùng đi xuống. Đường Văn Lượng đột nhiên kêu lên:

- Họ Tăng kia, người trị xương gãy cho ta, Đường Văn Lượng này mười phần cảm kích, ngày sau thế nào cũng báo đáp. Thế nhưng phái Không Động và ma giáo thù sâu như biển, không lẽ chỉ vì một chút tiểu ân tiểu huệ của người mà đành xóa bỏ? Người muốn giảng hòa, bọn ta không nghe đâu. Nếu như người bảo ta vong ân phụ nghĩa, thì cứ bẻ gãy lại tứ chi của ta đi.

Mọi người nghe y nói đều nghĩ thầm: “Cùng là kỳ túc của phái Không Động, nhưng Đường Văn Lượng xem ra khí khái hơn Thường Kính Chi nhiều”.

Trương Vô Kỵ nói:

- Cứ như Đường tiên bối nói, làm thế nào mới chịu nghe tại hạ khuyên giải?

Đường Văn Lượng nói:

- Người hiển lộ một môn võ công, nếu như phái Không Động làm không nổi, lúc ấy có gì hầy hay.

Trương Vô Kỵ nói:

- Phái Không Động cao thủ thật đông như kiến, văn bối làm sao sánh kịp? Chẳng qua văn bối không lượng sức mình, muốn giảng hòa hai bên, thôi cũng đành hết sức làm thử vậy.

Chàng đưa mắt nhìn chung quanh, thấy phía đông khu đất có một cây tùng cao đến hơn ba trượng, cành lá xum xuê xòe ra như cái lọng, liền chậm rãi đi đến, lớn tiếng nói:

- Văn bối có học qua môn Thất Thương Quyền của quý phái, nếu như luyện không đúng, xin các vị tiền bối phái Không Động đừng cười nhé.

Các môn phái nghe thấy chàng nói thế, đều hết sức kinh ngạc: “Tiểu tử này biết cả Thất Thương Quyền của phái Không Động, không biết y học ở đâu?”.

Chỉ nghe chàng lớn tiếng đọc:

Khí chất ngũ hành,  
Âm dương điều hợp,  
Hồng phế, tổn tâm,  
Ruột gan tan nát.

Tạng phủ rời xa,  
 Tinh thần vượt mất.  
 Ý chí bàng hoàng,  
 Lòng dạ hoảng hốt,  
 Lộn ngược tam tiêu,  
 Hồn phách bay vụt.[2]

Những người phái khác nghe thấy, chẳng nói làm gì, thế nhưng Không Động ngũ lão nghe chàng lớn giọng ngâm mấy câu quyền quyết hát chẳng ra hát, vè chẳng ra vè, người nào người nấy đều kinh hoảng. Đây chính là tổng quyết của Thất Thương Quyền, là một bí mật không truyền ra ngoài của phái Không Động, thanh niên này tại sao lại biết? Bọn họ nhất thời không nghĩ ra rằng chính Tạ Tôn đã cướp được Thất Thương Quyền Phổ rồi truyền lại cho chàng.

Trương Vô Kỵ cao giọng ngâm xong, đi đến trước thân cây đâm ra nghe bình một tiếng, chỉ thấy tàn cây rung động, một nửa thân cây đại tùng đã đứt ngang bay vụt đi, nghe âm một tiếng đổ xuống cách xa chừng hai trượng, chỉ còn lại gốc cây cao khoảng bốn thước, chỗ gãy phẳng lì. Thường Kính Chi lâm bảm nói:

- Cái... cái này đâu phải Thất Thương Quyền.

Căn bản của Thất Thương Quyền là trong cương có nhu, trong nhu có cương, quyền pháp đánh gãy cây này tuy uy lực kinh người, nhưng rõ ràng dùng lực thuần cương. Y đến gần xem xét, há hốc mồm không ngâm lại được, thấy chỗ cây gãy các thớ gỗ đều nát vụn, chính là công phu Thất Thương Quyền luyện đến mức cực kỳ cao thâm.

Thì ra Trương Vô Kỵ định bụng sẽ làm cho cả đương trường phải kinh hãi, nếu chỉ dùng Thất Thương Quyền không thôi để chấn nát lõi cây, phải mười ngày nửa tháng, cành khô lá héo mới thấy được công lực của nó nên sau kinh lực của Thất Thương Quyền lại dùng kinh lực dương cương đánh gãy luôn thân cây. Đó là chàng phỏng theo nghĩa phụ Tạ Tôn năm xưa trên Băng Hỏa đảo đánh gãy cây rồi sau đó mới dùng đao Đồ Long chặt đứt cây.

Tiếng hoan hô khen ngợi, các phái kẻ đứng lên người ngồi xuống, một lúc lâu mới lắng xuống. Thường Kính Chi nói:

- Hay thật, quả nhiên là Thất Thương Quyền Pháp đã đến mức tuyệt cao, Thường mỗ xin bái phục. Thế nhưng mỗ muốn hỏi một câu, lộ quyền pháp này Tăng thiếu hiệp học của ai thế?

Trương Vô Kỵ mỉm cười không đáp. Đường Văn Lượng sẵng giọng hỏi:

- Kim Mao Sư Vương Tạ Tôn hiện nay ở đâu? Xin Tăng thiếu hiệp cho biết?



Tâm tư y khá bén nhạy, đoán ngay rằng Tạ Tốn và thanh niên này ắt có gì liên quan. Trương Vô Kỵ giật mình: “Chao ôi không xong, ta biểu diễn Thất Thương Quyền thân công, để lộ việc của nghĩa phụ mất rồi. Nếu nói trắng nghĩa phụ có duyên nguyên với mình ra, thì ta tự đứng vào thế đối địch với sáu đại môn phái, việc giải hòa không thể nào xong được”. Nghĩ vậy chàng bèn nói:

- Tiền bối nghĩ rằng việc mất Thất Thương Quyền phổ là do Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn đầu dây mối nhợ hay sao? Sai rồi, sai rồi. Đêm hôm đó ở Thanh Dương Quan trên núi Không Động, trong trận kịch đấu chiếm đoạt quyền phổ, quý phái có người bị thương vì Hồn Nguyên Công, toàn thân hiện những điểm đỏ đỏ, kẻ hạ thủ chính là Hồn Nguyên Tích Lịch Thủ Thành Côn đó.

Năm xưa khi Tạ Tốn đến núi Không Động cướp quyền phổ, Thành Côn muốn cho Minh giáo thêm kẻ địch nên đã ngầm ngầm tương trợ, dùng Hồn Nguyên Công đánh Đường Văn Lượng, Thường Kính Chi hai người bị thương. Khi đó Tạ Tốn không hề biết, về sau do Không Kiến nói cho hay, lúc ấy mới rõ. Lúc này Trương Vô Kỵ nghĩ đến Thành Côn một đời gian trá, chuyên giá họa cho người, nên dùng kế “gậy ông đập lưng ông”, vả lại những điều chàng nói ra cũng không có điều gì không đúng sự thật.

Đường Văn Lượng và Thường Kính Chi nghi tâm hơn hai mươi năm qua, bây giờ nghe Trương Vô Kỵ đề cập đến, mới biết thì ra là thế, hai người nhìn nhau, nhất thời không nói được lời nào. Tông Duy Hiệp nói:

- Như thế thỉnh vấn Tăng thiếu hiệp, Thành Côn hiện nay đang ở đâu?

Trương Vô Kỵ nói:

- Hồn Nguyên Tích Lịch Thủ Thành Côn chủ tâm khiêu khích cho các đại môn phái và Minh giáo đánh lẫn nhau, về sau xin làm môn hạ Thiếu Lâm, pháp danh Viên Chân. Tối hôm trước y đã lên vào nội đường của Minh giáo, chính miệng y nói cho các thủ não của Minh giáo mọi sự. Dương Tiêu tiên sinh, Vi Bức Vương, Ngũ Tản Nhân đều nghe cả. Việc này hoàn toàn xác thực, nếu là hư ngôn, tại hạ không bằng con heo con chó, chết rồi vạn kiếp chẳng được siêu sinh.

Mấy câu đó chàng khẳng khái nói, ai nghe thấy cũng đều động lòng, chỉ có tăng chúng chùa Thiếu Lâm lập tức xì xào.

Từ đám đông một người cả tiếng niệm Phật, từ từ bước ra, trên người mặc tăng bào màu tro, tướng mạo uy nghiêm, tay trái cầm một chuỗi tràng hạt, chính là một trong ba đại thân tăng của phái Thiếu Lâm Không Tính. Ông ta đi vào giữa sân nói:

- Tăng thí chủ, sao ngươi lại nói năng loạn xạ, nhất định vu cáo cho môn hạ của chùa Thiếu Lâm ta? Trước mặt anh hùng thiên hạ, thanh danh phái Thiếu Lâm đâu có thể để cho ngươi tùy tiện nói xấu.

Trương Vô Kỵ khom lưng nói:

- Đại sư xin đừng nổi nóng, xin Viên Chân tăng ra đây đối chất với văn bối, liền biết chân tướng ngay.

Không Tính đại sư mặt sầm hẳn xuống nói:

- Tăng thí chủ lại đề cập đến tặc sư diệt Viên Chân, người tuổi còn trẻ sao lại có tâm địa hiểm ác đến thế?

Trương Vô Kỵ nói:

- Tại hạ chỉ muốn mời Viên Chân hòa thượng ra đây, trước mặt anh hùng thiên hạ nói rõ trái phải trắng đen, có gì đâu mà tồn tâm hiểm ác?

Không Tính nói:

- Viên Chân sư diệt là nhập thất đệ tử của tặc sư huynh Không Kiến, Phật học uyên thâm, trừ kỳ này theo anh em viễn chinh Minh giáo ra, nhiều năm qua chưa hề rời chùa một bước, làm sao có thể là Hồn Nguyên Tích Lịch Thủ Thành Côn được? Huống chi Viên Chân sư diệt vì lục đại môn phái khổ chiến yêu nghiệt nên đã kiệt lực viên tịch rồi, y chết đi thanh danh đâu có để cho người...

Trương Vô Kỵ nghe thấy “kiệt lực viên tịch”, tai liền ù đi, mặt trắng bệch, những gì Không Tính nói sau đó chàng nghe nhưng không để vào tai, chỉ lẩm bẩm:

- Y... y chết thật rồi ư? Không... không thể được.

Không Tính chỉ một thi thể tăng nhân ở phía tây, lớn tiếng nói:

- Tự người đến xem thì biết.

Trương Vô Kỵ đi đến cái xác chết đó, thấy khuôn mặt má hõm, hai mắt trợn trừng, chính là Hồn Nguyên Tích Lịch Thủ Thành Côn sau đầu nhập Thiếu Lâm pháp danh Viên Chân. Chàng cúi xuống thăm hơi thở, thấy thịt da lạnh ngắt, xem ra chết đã lâu rồi. Trương Vô Kỵ vừa mừng vừa buồn, không ngờ kẻ đại cừu hại một đời nghĩa phụ, ác quán mãn doanh hậu quả lại như thế. Máu nóng trong ngực chàng xông lên, nhin không nổi ngửa cổ lên cười ha hả, kêu lên:

- Gian tặc ơi là gian tặc, người một đời làm biết bao nhiêu điều ác, đâu ngờ cũng có ngày nay.

Mấy tiếng cười của chàng chấn động sơn cốc, truyền ra xa xa, ai nấy không khỏi giật mình. Trương Vô Kỵ quay đầu lại, hỏi:

- Gã Viên Chân này ai đánh y chết thế?

Không Tính liếc xéo một cái, mặt sa sầm như có phủ một làn sương mỏng, không trả lời. Ân Thiên Chính vốn đã đứng qua một bên, bấy giờ mới nói:

- Y cùng với tiểu nhi Dã Vương tị thí chưởng lực, kết quả một chết, một bị thương.

Trương Vô Kỵ khom lưng nói:

- Thì ra thế.

Chàng nghĩ thầm: “Chắc là Viên Chân trúng phải Hàn Băng Miên Chương của Vi Bức Vương rồi, thụ thương không phải nhẹ, chương lực của cậu ta thật kinh hồn, vì thế đánh y chết ngay tại đương trường. Cậu ta thay ta báo mối thù này, cũng là phải lắm”.

Chàng đi đến bên cạnh Ân Dã Vương, thò tay thăm mạch, biết là tính mạng không có gì nguy hiểm, nên cũng không lo, nói:

- Đa tạ tiền bối.

Không Tính đứng một bên thấy vậy, càng lúc càng tức, lớn tiếng rống lên:

- Tiêu tử, lại đây nạp mạng đi.

Mấy tiếng đó âm âm lọt vào tai, chẳng khác gì sấm sét. Trương Vô Kỵ ngạc nhiên quay đầu, hỏi:

- Cái gì?

Không Tính lớn tiếng nói:

- Người biết rõ Viên Chân sư diệt chết rồi, bao nhiêu tội lỗi đổ lên đầu y hết, ác độc đến thế, làm sao ta tha cho người được? Lão hòa thượng hôm nay đành phải khai sát giới. Người tự sát đi hay để lão nạp phải ra tay?

Trương Vô Kỵ trong lòng phân vân: “Viên Chân đã chết rồi, kẻ làm nên tội đã bị báo ứng, thực là một việc rất đáng mừng. Có điều từ nay không còn ai đối chất, chân tướng không dễ dàng gì vạch ra cho mọi người biết, phải làm thế nào cho phải đây?”.

Chàng còn đang trầm ngâm, Không Tính đã tiến lên mấy bước, tay phải vươn ra chộp vào đầu chàng, cái trảo đó từ cổ tay cho đến ngón tay, thẳng băng như cây bút, kinh đạo cực kỳ ghê gớm.

Ân Thiên Chính quát lên:

- Long Trảo Thủ đó, không nên coi thường.

Trương Vô Kỵ thân hình hơi nghiêng qua, nhẹ nhàng tránh được. Không Tính một trảo chưa trúng, trảo thứ hai đã tiếp theo, thế này xem ra lại càng nhanh nhen, cương mãnh hơn lần trước. Trương Vô Kỵ lại né qua bên trái tránh được. Không Tính liền liên tiếp tung ra trảo thứ ba, thứ tư, thứ năm nghe vù vù, chỉ nháy mắt, nhà sư mặc áo màu tro đã biến thành một con rồng xám, uốn lượn múa may, long trảo vươn ra, áp chế Trương Vô Kỵ không còn đường nào né tránh. Chỉ nghe xoẹt một tiếng, Trương Vô Kỵ bay vọt qua một bên, tay áo bên phải đã bị Không Tính chộp được, cánh tay trơ ra, hiện rõ năm vết xước, máu nhỏ rờn rờn. Tăng chúng Thiếu Lâm hoan hô vang dậy, nhưng đầu đó có tiếng một thiếu nữ kinh hoàng kêu lên.

Trương Vô Kỵ liếc nhìn về phía người kinh hãi kia, thấy Tiểu Siêu thần sắc sợ hãi, kêu lên:

- Trương công tử, công tử... cẩn thận nhé.

Trương Vô Kỵ trong lòng cảm động: “Tiểu cô nương này đối với ta thật là tốt bụng”.

Không Tính một chiêu thắng thế, nhảy vọt tới, xông vào chộp nữa, uy thế thật là phi phàm. Lộ trào pháp nay vừa thật nhanh lại vừa độc địa, Trương Vô Kỵ chưa từng thấy bao giờ, nhất thời không biết cách nào đề ngự, chỉ có nước thoái lui liên tiếp. Hai người diện đối diện, một người xông tới, một người nhảy lùi về sau, Không Tính liên tiếp chộp liền chín cái đều vào chỗ không. Hai người trước sau vẫn cách nhau đến hơn hai thước, tuy Không Tính liên tục tấn công, Trương Vô Kỵ không có cách gì trả đòn, nhưng cứ so khinh công của hai người thì đã phân hơn kém rõ ràng. Không Tính phi bộ tới trước, còn Trương Vô Kỵ nhảy lùi về sau, khó để hai bên ai cũng biết cả, vậy mà Không Tính vẫn không nắm được đối thủ, bước chân như thế đã thua hẳn rồi. Trương Vô Kỵ chỉ cần xoay người chạy mấy bước, lập tức sẽ bỏ cách ông ta thật xa.

Kỳ thực Trương Vô Kỵ không cần phải quay người, chỉ cần nhảy lùi cũng đủ thoát khỏi được thế công của nhà sư, thế nhưng trước sau vẫn không đỡ, cũng không chạy, lúc nào cũng cách khoảng hai ba thước, chính vì muốn quan sát những bí áo trong Long Trảo Thủ của Không Tính. Chàng coi đến chiêu thứ ba mươi bảy, thấy tay trái của ông ta vươn thẳng ra đằng trước, sử trở lại chiêu thứ tám là Nã Vân Thức. Chiêu thứ ba mươi tám hai tay từ trên cùng chụp xuống, phương vị tuy biến, tư thức cũng giống hệt như chiêu thứ mười hai Sang Châu Thức. Tên những chiêu thức đó dĩ nhiên Vô Kỵ không sao biết được, nhưng cách ra chiêu, chiêu nào chàng cũng nhìn rõ, nhớ vào trong bụng.

Thì ra Long Trảo Thủ chỉ có ba mươi sáu thức, yếu chỉ của nó là nhanh nhẹn độc địa, không phải biến hóa nhiều. Không Tính khi còn trung niên đã mấy lần gặp đại địch, nhưng chỉ cần sử dụng Long Trảo Thủ, lập tức được thượng phong ngay, trong mười hai chiêu là đã thắng rồi, còn từ chiêu thứ mười ba chỉ để một mình luyện tập, chưa bao giờ phải sử dụng khi lâm địch. Lần này sử đến hết cả ba mươi sáu chiêu rồi vẫn chưa chế thắng được là chuyện bình sinh chưa hề có. Đến chiêu thứ ba mươi bảy phải quay về chiêu cũ, ông nghĩ thầm: “Tên tiểu tử này chỉ dựa vào khinh công cao siêu, bộ pháp nhanh nhẹn, từ đầu đến cuối né đông tránh tây, nếu quả thực hai bên sách chiêu, chắc gì chống đỡ nổi mình được mười hai chiêu Long Trảo Thủ”.

Trương Vô Kỵ lúc này đã biết hết ba mươi sáu thức Long Trảo Thủ pháp, tuy không tìm thấy một sơ hở nào nhưng dù bất cứ quyền chiêu nào của đối phương, Càn Khôn Đại Na Di cũng có thể tạo thành sai sót để phá vỡ. Thế nhưng chàng còn trù trù: “Nếu lúc này ta lấy mạng ông ta thì không có gì là khó, nhưng phái Thiếu Lâm uy danh lừng lẫy, vị Không Tính đại sư này lại là một trong ba kỳ tước của họ, nếu ta đánh bại ông ta trước mặt anh hùng thiên hạ,

phái Thiếu Lâm còn mặt mũi nào? Còn như làm sao để ông ta tự nhiên biết khó mà chịu thua thì người này võ công cao hơn phái Không Động nhiều, ta đâu có cách gì làm được”. Chàng còn đang trong cảnh khó xử, bỗng nghe Không Tính quát lớn:

- Tiểu tử, ngươi chỉ chạy trốn chứ đâu có phải là tử võ.

Trương Vô Kỳ đáp:

- Muốn tử võ...

Không Tính nhân cơ hội chàng đang há miệng, chân khí không tập trung được liền xuất công hai chiêu liền. Trương Vô Kỳ tung mình nhảy ra, miệng vẫn tiếp tục nói:

- ... cũng được, nếu như tại hạ thắng được đại sư thì tính sao?

Mấy câu đó âm thanh vẫn liên lạc không ngừng lại chút nào, nếu như nhắm mắt mà nghe, tưởng như chàng đang ngồi nói chuyện một cách bình thường, chẳng biết được rằng trong ba câu đó, chàng đã phải liên tục né tránh năm chiêu tấn công vũ bão của Không Tính.

Không Tính đáp:

- Khinh công của ngươi giỏi thật, nhưng nên muốn thắng được ta bằng đường quyền ngọn cước thì đừng hòng.

Trương Vô Kỳ đáp:

- Tử võ ra chiêu, ai biết thế nào được thắng hay bại? Văn bối so với đại sư tuổi kém xa, võ nghệ tuy kém cỏi, nhưng nói về khí lực lại được lợi hơn.

Không Tính hung hăng đáp:

- Nếu như tại quyền cước mà ta thua ngươi, ngươi muốn giết thì giết, muốn xẻo thịt thì xẻo thịt.

Trương Vô Kỳ đáp:

- Chuyện đó thì không dám. Nếu văn bối thua, đương nhiên phải tùy theo đại sư sai bảo, không dám nửa lời nói khác. Thế nhưng nếu may mắn tại hạ thắng được đại sư nửa chiêu một thức, chỉ xin phái Thiếu Lâm rời khỏi Quang Minh Đỉnh.

Không Tính đáp:

- Việc của phái Thiếu Lâm, do sư huynh ta định đoạt, ta chỉ lo việc của ta được thôi. Ta không tin rằng Long Trảo Thủ này lại không thắng được ngươi đâu.

Trương Vô Kỳ trong lòng bỗng chợt nghĩ ra một cách, nói:

- Ba mươi sáu chiêu Long Trảo Thủ của phái Thiếu Lâm không có một chút sơ hở nào, là võ thượng tuyệt nghệ của cầm nã pháp trong thiên hạ, chỉ có điều đại sư luyện vẫn còn có một chỗ chưa đúng hẳn.

Không Tính giận dữ đáp:

- Giỏi nhỉ, nếu ngươi phá giải được Long Trảo Thủ của ta, ta lập tức quay về chùa Thiếu Lâm, suốt đời thề không ra khỏi cửa chùa một bước.

Trương Vô Kỵ đáp:

- Không cần phải như thế.

Hai người đối đáp mọi người đứng chung quanh reo hò như tiếng sấm, mỗi lúc một thêm vang dậy. Thì ra tuy hai người miệng vẫn nói, tay chân thân pháp không vì thế mà ngừng lại, tuy càng đấu càng nhanh, nhưng ngữ điệu so với bình thời chẳng có gì khác, không ngập ngừng chút nào. Khi Không Tính nói câu “Khinh công của ngươi giỏi thật” thì đã liên tiếp đánh ra hai chiêu vù vù, khi nói tới “nhưng nếu muốn thắng được ta bằng đường quyền ngọn cước” thì năm ngón tay trái đã chụp xuống, còn nói tới đoạn “thì đừng hòng” giọng nói uy mãnh, hai tay cùng phát ra liên tiếp ba chiêu.

Hai người vừa nói vừa đánh, tiếng reo hò của người chung quanh vẫn không át được tiếng của họ. Khi Trương Vô Kỵ nói tới câu sau cùng: “Không cần phải như thế”, tự nhiên thân hình vọt lên, ở trên không lượn liên tiếp bốn vòng, càng lượn càng cao, rồi đổi hướng một cái, nhẹ nhàng đáp xuống ngoài xa mấy trượng. Mọi người nhìn thấy như thế ai nấy mắt tròn trũng, không ai tin nổi trên đời này lại có loại khinh công như thế. Thanh Dục Bức Vương Vi Nhất Tiếu vẫn tự hào khinh công của mình trên đời không ai sánh kịp, lúc này cũng không khỏi tắc lưỡi thán phục.

Trương Vô Kỵ rơi xuống đất rồi, Không Tính lại xông tới trước mặt, nhưng không thừa cơ truy kích, lớn tiếng nói:

- Thế bây giờ mình tỉ đấu chưa?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Được rồi, mời đại sư phát chiêu.

Không Tính nói:

- Ngươi có còn nhảy lùi về sau nữa thôi?

Trương Vô Kỵ mỉm cười trả lời:

- Vẫn bối nếu còn lùi nửa bước thì xem như thua.

Những người trong Minh giáo như Dương Tiêu, Lãnh Khiêm, Chu Điền, Thuyết Bất Đắc, trong Thiên Ưng giáo như Ân Thiên Chính, Ân Dã Vương, Lý Thiên Viên tuy thân thể cử động khó khăn, mắt tai vẫn bình thường, nghe thấy chàng nói như thế đều kinh hoàng thảm. Bọn họ ai cũng hiểu rộng biết nhiều, thấy Long Trảo Thủ của nhà sư thật là ghê gớm, muốn tiếp ông ta một chiêu, cũng không phải dễ dàng, võ công Trương Vô Kỵ tuy giỏi thật, nhưng muốn thắng được cũng phải trăm hiệp trở lên, công thủ tránh né, làm sao có cách nào không lùi lại nửa bước? Ai nấy đều thấy câu nói đó quá ư là khoa trương.

Lại nghe Không Tính nói:

- Không cần phải thế. Thắng cũng phải cho công bình, thua cũng phải cho tâm phục.

Nói vừa xong, quát lên:

- Tiếp chiêu.

Tay trái chộp hờ ra, tay phải kẹp lại thành một luồng kinh phong, đánh thẳng vào huyệt Khuyết Bồn ở vai trái của Trương Vô Kỵ, chính là chiêu Nã Vân Thức.

Trương Vô Kỵ thấy tay trái ông ta vừa hơi động, biết ngay nhà sư định sử chiêu này, lập tức tay trái cũng chộp hờ ra, tay phải chộp luôn vào huyệt Khuyết Bồn của đối phương. Hai người sử dụng cùng một chiêu thức, cũng không có gì phân biệt, nhưng Trương Vô Kỵ ra sau mà tới trước, tuy chỉ là một sát na thôi nhưng đã chiếm được tiên cơ. Ngón tay của Không Tính còn cách chàng khoảng hai tấc thì năm ngón tay của Vô Kỵ đã chộp trúng huyệt Khuyết Bồn trên vai ông ta. Không Tính chỉ thấy huyệt đạo tê chôn, kinh lực trên bàn tay phải hoàn toàn mất hết. Thế nhưng Trương Vô Kỵ không sử kinh vào ngón tay, lập tức rút lại ngay.

Không Tính ngạc nhiên, hai tay lại cùng đưa ra, sử chiêu Sang Châu Thức chộp vào hai huyệt Thái Dương hai bên mang tai của Trương Vô Kỵ. Trương Vô Kỵ lại hậu phát tiên chí, hai tay cũng đưa ra, lại đi trước một bước, chộp đúng vào hai huyệt Thái Dương hai bên của Không Tính. Thái Dương huyệt là nơi trọng yếu, đối với nội gia cao thủ khi tử võ, đánh trúng là chết ngay, không có cách gì cứu được. Thế nhưng Trương Vô Kỵ chỉ lấy đầu ngón tay vuốt nhẹ, rồi cuốn vòng trở ra, biến thành thức thứ mười bảy trong Long Trảo Thủ là Lao Nguyệt Thức, đánh như vào huyệt Phong Phủ ở sau đầu.

Không Tính bị chàng phát trúng huyệt Thái Dương đã đứng chết trân, đến lúc chàng sử dụng Lao Nguyệt Thức, lại càng kinh hãi hơn, lập tức nhảy lui về sau nửa trượng, quát lên:

- Người... người tại sao lại học lên Long Trảo Thủ của phái Thiếu Lâm ta?

Trương Vô Kỵ mỉm cười nói:

- Võ công trong thiên hạ tất cả đâu đâu cũng đều qui về một nguồn gốc, lẽ nào còn cưỡng phân các phái khác nhau, cái này của mình, cái này của người, công phu Long Trảo Thủ chắc gì đã chỉ có quý phái mới có được mà thôi?

Thế nhưng trong lòng chàng không khỏi bội phục: “Long Trảo Thủ này quả thực lợi hại, hẳn là phái Thiếu Lâm phải thiên trụ bách luyện hàng mấy trăm năm qua, có thể nói là một thứ võ công “bất bại”, nếu ta không dùng chính môn Long Trảo Thủ này đối địch với ông ta, nếu dùng quyền pháp khác để thủ thắng, quả thực là mười phần gian nan. Huống chi những quyền pháp, chương pháp ta

học được, còn chưa bằng nhân vật hạng hai hạng ba của phái Thiếu Lâm, làm sao so sánh được với một trong ba đại thần tăng là Không Tính đại sư này?”.

Không Tính cúi đầu suy nghĩ, nhất thời không hiểu rõ đạo lý của việc này, nói đến công phu tu luyện Long Trảo Thủ, thì dù cho sư huynh Không Văn, Không Trí mà ngay cả đương niên Không Kiến cũng đều không bằng được mình, vậy mà sao thanh niên này tiếp mình hai chiêu, đều hậu phát tiên chí, lối xuất chiêu từ thủ pháp đến kinh lực, phương hướng bộ vị đều vừa ổn định, vừa nhanh nhẹn, chẳng khác gì đã khổ luyện mấy chục năm?

Ông ta ngơ ngẩn không nói, cả mấy nghìn đôi mắt trên quảng trường đều chăm chăm nhìn vào mặt nhà sư. Vừa rồi hai người động thủ ra chiêu, chỉ trong chớp nhoáng lại phân ra, ngoài những cao thủ hạng nhất ra, không ai nhìn thấy ai người nào thắng người nào bại, nhưng trước mắt thấy Trương Vô Kỵ thì dường như vô sự, Không Tính lại nhăn tít đôi lông mày trầm tư suy nghĩ, hiển nhiên hơn kém đã rõ rồi.

Không Tính đột nhiên hét lớn một tiếng, tung mình nhảy tới, hai bàn tay như gió táp mưa sa, Bồ Phong Thủ, Tróc Ảnh Thủ, Phủ Cầm Thủ, Cổ Sắt Thủ, Phê Kháng Thủ, Đảo Hư Thủ, Bão Tàn Thủ, Thủ Khuyết Thủ tám thế liên hoàn ào ào đánh tới. Trương Vô Kỵ thân nhiên như không, cứ theo đúng như thế từng thức một mà trả lại. Bồ Phong Tróc Ảnh, Phủ Cầm Cổ Sắt, Phê Kháng Đảo Hư, Bão Tàn Thủ Khuyết liên tiếp tám chiêu, chiêu nào cũng ra sau mà tới trước.

Tám thức Long Trảo Thủ này của Không Tính thần tăng liên hoàn bất tuyệt, chẳng khác gì một chiêu biến ra tám cách khác nhau, nhanh nhẹn vô cùng, nào ngờ ông ta càng nhanh thì Trương Vô Kỵ lại nhanh hơn, chiêu nào cũng chiếm được trước. Mỗi khi Không Tính xuất một chiêu, lại bị ép lùi một bước, lùi đến bước thứ bảy rồi, Bão Tàn Thủ và Thủ Khuyết Thủ ổn trọng như núi bảy giờ mới tung ra. Hai chiêu này là hai chiêu sau cùng thứ ba mươi nhăm và ba mươi sáu của Long Trảo Thủ, trong nháy mắt tưởng như bên trong có hàng trăm sơ hở, người ra chiêu tay chân luống cuống, hết sức chống đỡ, kỳ thực hai chiêu này tưởng là thủ mà chính là công, cực kỳ khéo mà làm như vụng, trong mỗi chỗ sơ hở đều ẩn phục những bẫy rất là lợi hại.

Long Trảo Thủ vốn dĩ là một môn võ công cương mãnh, nhưng đến hai thức sau cùng này, trong cương mãnh có ẩn âm nhu, đã đạt đến mức phản phác hoàn chân, lô hỏa thuần thanh.[3]

Trương Vô Kỵ hú lên một tiếng trong trẻo, mạnh dạn tiến lên một bước, hai chiêu Bão Tàn, Thủ Khuyết đánh như ra, đột nhiên biến ngay thành chiêu Nã Vân Thủ, đi thẳng vào ngay chính giữa. Không Tính cả mừng, nghĩ thầm: "Sau cùng người đã lọt vào bẫy của ta rồi". Ông ta thấy tay phải của Vô Kỵ rơi vào vòng vây, không còn cách nào có thể lui về được nữa, song chưởng liền quay trở về đánh vào, nghe bụp một tiếng đánh trúng ngay khuỷu tay Trương Vô Kỵ. Không Tính là một cao tăng hữu đạo, thấy thanh niên này tinh thông tuyệt nghệ



của phái Thiếu Lâm, ngại rằng chàng có uyên nguyên gì với môn phái chẳng, huống chi mấy chiêu trước rõ ràng đã đánh vào trọng huyết của mình, đều cố ý nhường nhịn rút tay về, nên chiêu này ông ta cũng không hạ sát thủ, chỉ cần đánh gãy cánh tay Trương Vô Kỵ mà thôi. Ngờ đâu song chưởng vừa chạm vào cánh tay chàng, bỗng thấy một nguồn kinh lực nhu hòa hậu trọng đẩy ra, giữ chặt song chưởng không cho đánh tới. Ngay lúc đó, năm ngón tay của Trương Vô Kỵ đã ấn nhẹ vào huyết Đấn Trung trên ngực Không Tính rồi.

Chỉ trong một chớp mắt, bao nhiêu ý niệm trong lòng Không Tính đều nước lã đổ ra sông, mấy chục năm khổ luyện võ công, xung hùng giang hồ đều chỉ là một trường huyền mộng. Ông gật đầu, chậm rãi nói:

- Tăng chí chủ cao siêu hơn lão nạp nhiều lắm.

Tay trái nắm lấy năm ngón tay phải, vừa vận sức lên toan bẻ gãy, đột nhiên cổ tay trái thấy tê đi, kinh đạo hoàn toàn không sử ra được, chính là Trương Vô Kỵ phất vào huyết đạo trên cổ tay. Chỉ thấy chàng lớn tiếng nói:

- Văn bối dùng Long Trảo Thủ của phái Thiếu Lâm để thắng đại sư, có làm tổn thương gì đến uy danh của phái Thiếu Lâm đâu? Nếu văn bối không dùng tuyệt nghệ của Thiếu Lâm để đối công với đại sư, thiên hạ không có võ công thứ hai nào có thể chiếm thượng phong được với đại sư nửa thức.

Không Tính nhất thời phần khích, định tự mình bẻ gãy năm ngón tay mình, suốt đời không nói tới võ công nữa, nghe chàng nói như thế, thấy đối phương ngôn ngữ hành sự đều hết sức bao che cho bản môn, nếu không uy danh của phái Thiếu Lâm hàng nghìn năm qua, có thể nói là tự tay mình làm hỏng mất cả, mình chẳng hóa ra là kẻ đại tội của môn phái hay sao?

Trong bụng nghĩ như thế, không khỏi mười phần cảm kích, nước mắt ứa ra, chấp hai tay nói:

- Tăng thí chủ nhân hiệp hơn người, lão nạp vừa cảm ơn, vừa bội phục.

Trương Vô Kỵ vái lại một vái thật sâu, nói:

- Văn bối phạm thượng bất kính, mong được đại sư thứ tội cho.

Không Tính mỉm cười, nói:

- Long Trảo Thủ này vào tay Tăng thí chủ, thành ra uy lực đến thế, trước đây lão nạp có nằm mơ cũng không nghĩ ra được, sau này có khi nào rảnh rồi, mong được giá lâm tậ tự, lão nạp thể nào cũng hết lòng chủ nhà xin được một phen chỉ dạy cho thật nhiều.

Trong võ lâm mỗi khi nói đến “thỉnh giáo” đều có hàm ý khiêu chiến trong đó, thế nhưng Không Tính quả thực lòng khản khoản, rõ ràng bội phục võ nghệ của đối phương, tự thẹn không bằng được, có ý xin học hỏi thực sự.

Trương Vô Kỵ vội vàng nói:

- Không dám, không dám. Chùa Thiếu Lâm võ công bác đại tinh thâm, vẫn bồi ít học tuổi trẻ, chỉ mong mai này có cơ duyên được đại sư chỉ điểm thêm cho.

Câu nói đó chàng thực từ ruột gan nên giọng thật là thiết tha khẩn khoản. Không Tính tại chùa Thiếu Lâm địa vị cực cao, chỉ vì tính tình mộc mạc, không có tài trị sự nên không giữ một địa vị trọng yếu nào, nhưng nhân phẩm võ công, tăng chúng ai ai cũng kính phục. Phái Thiếu Lâm từ Không Trí đại sư đồ xuống thấy chàng nói thế đều thấy hả dạ, ai nấy đều thâm cảm kích Trương Vô Kỵ giữ cho bản phái không bị mất mặt, đều biết việc ngày hôm nay, mình không còn có thể ra khiêu chiến với chàng được nữa.

Không Trí đại sư là thủ lĩnh của kỳ vi công Minh giáo này, thấy tình thế như thế, trong lòng thật là hổ thẹn, ma giáo sắp bị tiêu diệt đến nơi lại bị gã thanh niên vô danh này ra tay ngăn trở, nếu như bây giờ rút về, anh hùng hào kiệt trong thiên hạ chẳng cười đến rụng cả răng ư? Thành ra nhất thời không biết tính sao bèn đưa mắt cho chương môn phái Hoa Sơn là Thần Cơ Tử Tiên Vu Thông nháy một cái.

Tiên Vu Thông tức trí đa mưu, là quân sư của cả sáu môn phái trong kỳ vây đánh Quang Minh Đỉnh này, thấy Không Trí đại sư đưa mắt cầu cứu, lập tức xòe quạt đưa lên phe phẩy, từ từ bước ra.

Trương Vô Kỵ thấy người đi ra là một văn sĩ trung niên chừng ngoài bốn mươi, mi mục thanh tú, tuấn nhã tiêu dật, tự nhiên có vài phần cảm tình, chấp tay nói:

- Xin chào, không biết vị tiền bối này có điều chi chỉ bảo?

Tiên Vu Thông chưa kịp trả lời, Ân Thiên Chính nói:

- Đây là chương môn phái Hoa Sơn Tiên Vu Thông, võ công chỉ bình thường nhưng rất nhiều quý kế.

Trương Vô Kỵ vừa nghe tên Tiên Vu Thông nghĩ thầm: “Cái tên này quen quá, không biết mình nghe nói tới khi nào?”. Chỉ thấy Tiên Vu Thông đi tới trước mặt cách xa chừng hơn một trượng, liền đứng lại, ổn định rồi mới chấp tay nói:

- Xin chào Tăng thiếu hiệp.

Trương Vô Kỵ hoàn lễ nói:

- Xin chào Tiên Vu chương môn.

Tiên Vu Thông nói:

- Tăng thiếu hiệp thần công cái thế, liên tiếp đánh bại chư lão của phái Không Động, ngay cả thần tăng của phái Thiếu Lâm cũng phải chịu hạ phong, tại hạ thật là bội phục. Không biết thiếu hiệp là môn hạ của vị tiền bối cao nhân nào, điều giáo được một thiếu niên anh hiệp, trên đời khó thấy như thế?

Trương Vô Kỵ đang suy nghĩ xem mình đã nghe đến tên người này vào lúc nào, câu hỏi của y chàng chưa kịp trả lời. Tiên Vu Thông ngưng mặt lên trời cười ha hả, lớn tiếng nói:

- Không hiểu Tăng thiếu hiệp đối với sư thừa lai lịch có gì khó ăn khó nói cần phải dấu diếm chăng? Cổ nhân nói rằng: “Kiến hiên tư tề, kiến bất hiên...”[4]

Trương Vô Kỵ nghe tới “kiến hiên tư tề”, lập tức nghĩ ngay đến “kiến tử bất cứu”, liền nhớ ngay năm năm trước nơi Hồ Điệp Cốc, Hồ Thanh Ngu từ nói với chàng: “Tiên Vu Thông của phái Hoa Sơn giết hại em gái ông ta”. Khi đó Trương Vô Kỵ tuy tuổi còn nhỏ nhưng đã định bụng: “Gã Tiên Vu Thông này thật là đáng ghét, nếu sau này không bị báo ứng thì quả là trời không có mắt”. Chàng ngưng thần nhớ lại mọi chuyện Hồ Thanh Ngu đã kể cho nghe:

Một thanh niên bị trúng Kim Tàn trùng độc ở xứ Miêu Cương, lẽ ra thể nào cũng chết. Ta ba ngày ba đêm không ngủ, hao tận tâm huyết cứu sống được y, lại cùng y kết nghĩa kim lan, tình như chân tay, không ngờ sau này y lại làm chết chính đứa em ruột của ta... Ôi, đứa em đáng thương của ta ơi... hai anh em ta từ bé cha mẹ mất sớm, đùm bọc lẫn nhau.

Hồ Thanh Ngu nói đến đó, mặt nhăn nhúm, mắt nhòa lệ khiến cho Trương Vô Kỵ cực kỳ đau xót. Hồ Thanh Ngu lại kể tiếp, về sau từng mấy lần đi kiếm y báo thù, nhưng vì phái Hoa Sơn người nhiều thế mạnh, Tiên Vu Thông lại giáo hoạt, lắm mưu nhiều kế khiến Hồ Thanh Ngu suýt chết về tay y.

Chàng nghĩ đến đó, đôi lông mày dựng ngược, đôi mắt như tóe lửa, nhìn thẳng vào Tiên Vu Thông, lại nghĩ đến y có một tên đệ tử là Tiết Công Viễn, bị Kim Hoa bà bà đả thương nhờ mình cứu y thoát chết, vậy mà về sau toan bắt mình làm thịt ăn, hai thầy trò y lấy oán báo ân, đều là một bọn gian ác, đê tiện vô sỉ. Tiết Công Viễn nay chết rồi, còn tên Tiên Vu Thông này không thể không trừng trị một phen cho bõ ghét, chàng liền mỉm cười nói:

- Tôi có bị trúng độc ở Miêu Cương đâu, cũng không giết chết em gái của người kết nghĩa kim lan, có gì mà khó ăn khó nói?

Tiên Vu Thông nghe chàng nói thế, liền toàn thân run rẩy, toát mồ hôi lạnh sau lưng. Năm xưa y được Hồ Thanh Ngu cứu chữa khỏi chết rồi, cùng em gái của Hồ Thanh Ngu là Hồ Thanh Dương yêu thương nhau. Hồ Thanh Dương trao thân cho y để rồi mang thai, nào ngờ Tiên Vu Thông tham cái địa vị chưởng môn phái Hoa Sơn, bỏ rơi Hồ Thanh Dương để kết hôn với người con gái độc nhất của chưởng môn. Hồ Thanh Dương xấu hổ tự tận, gây ra cái thảm cảnh một xác hai mạng người, trước nay Tiên Vu Thông vẫn cố gắng che đậy không cho ai hay biết, không ngờ chuyện đã trên mười năm, đột nhiên bị gã thanh niên này trước mặt mọi người kể ra, y không kinh hồn thất đảm sao được? Y liền nghĩ ngay một ý tưởng độc ác: “Gã thanh niên này không hiểu vì sao lại biết được chuyện riêng tư của ta, không thể không lập tức ra tay trừ ngay, không

để cho y sống thêm một giờ một buổi nào nữa, nếu không để nó rêu rao chuyện của mình ra thì làm sao?”.

Chỉ giây lát y trấn tĩnh ngay được, nói:

- Tăng thiếu hiệp nếu không chịu nói ra sự thừa, tại hạ xin lãnh giáo cao chiêu của các hạ. Chúng mình chỉ vừa tới chỗ là ngừng lại, ra tay lưu lại chút tình, được chăng?

Nói xong y nghiêng tay phải, tay trái chém xuống đầu vai của Trương Vô Kỵ, lớn tiếng nói:

- Xin mời Tăng thiếu hiệp.

Cốt để Trương Vô Kỵ không còn cơ hội nói tiếp nữa. Trương Vô Kỵ hiểu tâm ý của y, tiện tay đưa chưởng lên gạt nhẹ, nói:

- Phái Hoa Sơn võ nghệ thật là cao minh, lãnh giáo hay không thì cũng vậy. Thế nhưng cái tài lấy oán báo ơn, vong ân phụ nghĩa, cái đó người ngoài mới theo không kịp...

Tiên Vu Thông không để cho chàng nói tiếp, lập tức xông lên tấn công, sử một tuyệt kỹ của phái Hoa Sơn là bảy mươi hai lộ Ứng Xà Sinh Tử Bác. Y gập cái quạt lại cầm nơi tay phải, để lộ cái cán bằng thép đúc thành hình đầu rắn, dùng xà đầu điểm, đánh, đâm, chọc, tay trái sử dụng Ứng Trảo Công để nắm, bắt, vặn, móc, hai tay chiêu số hoàn toàn khác nhau. Lộ Ứng Xà Sinh Tử Bác này là tuyệt kỹ của phái Hoa Sơn truyền đã trên trăm năm, ung xà thi triển, trong một thức cùng xuất hiện thế hùng mạnh của chim, thế linh động của rắn, bao gồm vừa nhanh vừa độc.

Thế nhưng lực phân ắt yếu đi, lộ võ công này nếu dùng đối phó với người thường sẽ khiến cho người ta phải luống cuống, tránh được bên đông thì bị đòn bên tây. Trương Vô Kỵ chỉ tiếp qua vài chiêu, biết ngay đối phương chiêu số tuy tinh, kinh lực lại không đủ, so với Không Tính thần tăng thật kém xa, nên tay vẫn chống đỡ, miệng vẫn nói tiếp:

- Tiên Vu chưởng môn, tại hạ có một điểm chưa rõ ràng muốn thỉnh giáo. Năm xưa ông thân trúng kịch độc, đến mức chín chết một sống, người ta phải ba ngày ba đêm không ngủ, kiệt lực tận tâm cứu ông khỏi, lại cùng ông kết nghĩa kim lan, đối với ông tình như anh em. Vậy mà tại sao ông đang tâm làm chết em gái người ta là thế nào?

Tiên Vu Thông không sao trả lời được, há miệng chửi:

- Hồ...

Y định chửi một câu “Hồ thuyết bát đạo[5]” toan cãi chày cãi cối. Tiên Vu Thông vốn dĩ ăn nói khéo léo, mồm miệng lanh lợi nổi tiếng trong võ lâm, nghe đến Trương Vô Kỵ nói toạc chuyện bí mật của mình, liền toan đặt điều dùng tài biện bác vu hãm, vừa che dấu chuyện thất đức, vừa chờ dịp Trương Vô Kỵ phần

nộ chia trí hầu thừa cơ hạ độc thủ. Tài nghệ như Không Tính đại sư còn không thắng nổi địch thủ, y không mong gì dùng võ nghệ áp đảo được đối phương.

Nào ngờ vừa mới nói được một chữ “Hồ”, bỗng thấy một chưởng lực nặng nề ập tới đè vào ngực, Tiên Vu Thông thấy hơi thở hụt hẫng, ba chữ “... thuyết bất đạo” nghẹn tại cổ nói không ra, trong giây lát thấy hơi trong ngực dường như đã bị đối phương đẩy ra ngoài rồi, vội vàng tiềm vận nội lực, hết sức chống đỡ, tai vẫn nghe rõ ràng từng câu từng chữ Trương Vô Kỵ nói:

- Đúng thế, đúng thế. Ngươi vẫn còn nhớ được họ Hồ, thế nhưng sao chỉ nói ra họ Hồ mà không nói cho hết? Hồ gia tiểu thư bị ngươi hãm hại chết thảm như thế, bao nhiêu năm qua ngươi không thấy áy náy sao?

Tiên Vu Thông ngộp chịu không nổi, hơi thở dường như đứt quãng, vội vàng liên tiếp đánh ra ba chiêu. Trương Vô Kỵ chưởng lực liền nhả ra, y thấy vừa thấy nhẹ nhàng, vội hít một hơi dài, quát lên:

- Ngươi...

Thế nhưng chỉ mới nói được một chữ “ngươi”, chưởng lực của đối phương lại ép tới trước ngực, tiếng lại đứt quãng. Trương Vô Kỵ nói tiếp:

- Đại trượng phu dám làm dám chịu, đúng ra đúng, sai ra sai, việc gì cứ phải áp a áp úng, che đầu che đuôi? Điệp Cốc Y Tiên Hồ Thanh Ngu năm xưa cứu mạng cho ngươi, có phải không? Em gái của ông ta chính ngươi làm hại đến chết, có phải không?

Chàng không biết em gái Hồ Thanh Ngu bị hại như thế nào nên không thể nào nói cho rõ ràng, thế nhưng Tiên Vu Thông lại tưởng bao nhiêu chuyện y làm, Trương Vô Kỵ đều biết hết, thế nhưng khô một nỗi không sao mở miệng được, thành ra mặt cứ tái đi.

Những người chung quanh ai nấy đều biết Tiên Vu Thông miệng lưỡi trơn như mỡ, có tài hùng biện, vậy mà bị đối phương trách mắng nặng nề như thế không đối đáp được một lời nào, khiến không thể không tin lời của Trương Vô Kỵ. Trương Vô Kỵ dùng thần công tuyệt đỉnh ép vào ngực y không cho y thở, khiến cho Tiên Vu Thông chẳng khác gì người cầm ăn phải ớt, muốn nói cũng không được, người ngoài chỉ thấy Trương Vô Kỵ hay tay múa may, sách giải thế công của Tiên Vu Thông, thỉnh thoảng phản kích một chưởng, cho nên dù là cao thủ của các phái cũng không ai nhìn ra cái ngoắt ngoéo ở bên trong. Các danh túc của phái Hoa Sơn, các môn nhân thấy chưởng môn bị bôi tro trát trấu trước mặt mọi người, bị mắng chửi không còn mặt mũi nào như thế, mà không có được một lời biện giải, ai nấy đều hết sức bẽ bàng. Thế nhưng một số người biết Tiên Vu Thông qui kế đa đoan, nghĩ rằng y tạm thời ản nhẫn, để chờ cơ hội báo phục cực kỳ lợi hại.

Lại nghe Trương Vô Kỵ lớn tiếng nói tiếp:

- Người trong võ lâm chúng ta, quan trọng nhất là ơn phải đền, oán phải trả. Điệp Cốc Y Tiên Hồ Thanh Ngu là người trong Minh giáo, ngươi chịu đại ân

của Minh giáo, vậy mà hôm nay tất lãnh môn nhân đến đánh Minh giáo. Người ta cứu mạng cho ngươi, y lại giết chết thân nhân người ta, quả thật không bằng loài cầm thú, còn mặt mũi nào mà làm chũng môn một phái?

Chàng mắng y một trận thật là hả lòng hả dạ, nghĩ thẳm nếu như Hồ tiên sinh hôm nay giá như có ở đây, được chính tai nghe chàng mắng y rửa hận cho ông ta, chắc cũng bớt đi được phần nào nỗi phần uất trong lòng bao lâu nay. Thế nhưng chàng cũng biết rằng chỉ nên mắng chũr nhưng không thể nào lấy mạng của y, ngày sau sẽ tìm cách trả thù sau, nên thu chũng lực lại, nói:

- Nếu ngươi đã biết hổ thẹn rồi, ta tạm để cái đầu ngươi trên cổ.

Tiên Vu Thông đột nhiên hô hấp thoải mái, quát lên:

- Tiểu tặc, chỉ nói láo thôi.

Y vung cán quạt chỉ ngay vào mặt Trương Vô Kỵ điếm một cái, lập tức nhảy vọt ra một bên. Trương Vô Kỵ đột nhiên ngửi thấy một mùi thơm, lập tức đầu óc choáng váng, chân đứng không vững, chỉ thấy trời đất quay cuồng, mắt nổ đom đóm...